

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж г 1530/2015
01.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у предмету предлагача ТР М., Н., власник М.М. из Н., чији је пуномоћник адвокат М.П. из Н., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Р4 И бр.139/15 од 16.09.2015. године, на седници одржаној 01.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Вишег суда у Нишу Р4 И бр.139/15 од 16.09.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу Р4 И бр.139/15 од 16.09.2015. године, одбијен је захтев предлагача којим је тражио да му се утврди право на примерену накнаду због повреде права на суђење у разумном року, у предмету који се води пред Основним судом у Нишу Ив 1/09 у износу од 30.000,00 динара, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од дана доношења одлуке па до коначне исплате, која ће се исплатити на терет буџетских средстава РС опредељених за рад судова. У ставу другом изреке, одбијен је захтев предлагача којим је тражио накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу на одлуку о накнади за повреду права на суђење у разумном року и трошкове поступка.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 386. у вези члана 402. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11....55/14) на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС“, број 25/82...“Сл. гласник РС“, број 46/95... 55/14), на чију сходну примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тач.1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд као другостепени суд у овом поступку пази по службеној дужности.

Увидом у предмет првостепеног суда Р4 И бр.49/15 по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, утврђено је да је правноснажним

решењем од 08.07.2015. године, констатовано да је у извршном предмету који је у току пред Основним судом у Нишу Ив 1/09, повређено право предлагача на суђење у разумном року и наложено истом суду да предузме све неопходне мере како би се предмет окончао у најкраћем року, а предлагачу су досуђени трошкови. У том предмету предлагач није тражио одређивање примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року, већ је то учинио новим захтевом који је поднетим 12.08.2015. године, Вишем суду у Нишу.

Виши суд у Нишу је нашао да је захтев неоснован јер овакав захтев предлагач није поставио приликом подношења ранијег захтева за утврђење повреде права на суђење у разумном року. По оцени првостепеног суда захтев за одређивање примерене накнаде се не може поднети самостално, нити се то може учинити по правноснажности решења којим је утврђена повреда права на суђење у разумном року и наложено убрзање поступка.

Врховни касациони суд је утврдио да је становиште првостепеног суда правилно.

По Закону о изменама и допунама Закона о уређењу судова, странка која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Овим захтевом може тражити и накнаду за повреду права на суђење у разумном року (члан 8а). Ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду због повреде права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће се окончати поступак у коме је учињена ова повреда права. Накнада се исплаћује из буџетских средстава Републике Србије одређених за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева странке за исплату (члан 8б).

Имајући у виду цитиране законске одредбе, произилази да се захтев за одређивање примерене накнаде мора поставити истовремено са захтевом за утврђење повреде права и за убрзање поступка. Законом о изменама и допунама Закона о уређењу судова није предвиђена могућност подношења самосталног захтева за одређивање примерене накнаде по правноснажности решења којим је утврђена повреда права.

Из наведених разлога, правилан је закључак првостепеног суда да овакав захтев за одређивање накнаде не може постојати као самосталан захтев, због чега је правилно одбијен.

На основу члана 401. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.